

III. TÖRTÉNELEM

(A Tanácsköztársaság 50. évfordulója alkalmából 1969. március 3—5-én főiskolánkon rendezett jubileumi konferencia anyaga)

A MAGYAR TANÁCSKÖZTÁRSASÁG EMLÉKE CSEHSZLOVÁKIA MUNKÁSOSZTÁLYA KÖRÉBEN

Írta: CSIZMADIA DEZSŐ (NITRA)

A munkásosztály hatalmát megdöntheti a túlerő. Nem döntheti meg, s nem verheti le azonban az eszmét, ha az igaz, helyes, a dolgozó nép és a haladás erőinek érdekeit szolgálja. A Magyar Tanácsköztársaság eszméje és gyakorlata ezt szolgálta. Ezért élt tovább emléke és példája nemcsak a magyarországi, de a csehszlovákiai osztályöntudatos munkásság körében is.

A társadalmi feltételek azonban, amelyek keretet szabtak a forradalmárok további harci lehetőségeinek, a két országban lényegesen különböztek voltak.

A Tanácsköztársaság leverése után Horthy a keresztény és nemzeti jelszavak jegyében restaurálta a grófok, bárók, nagybirtokosok és a katolikus klerikális reakció ellenforradalmi Magyarországot. Horthy ennek a rendszernek akart biztos öre lenni. „Amíg én élek, Magyarországon a bolsevizmus soha többé nem ütheti fel a fejét. Kiirtom az első megnyilvánulását is” [1] jelentette ki fellengzősen a „Chicago Tribune” munkatársának 1920 februárjában. Hogy szavait komolyan gondolta, azt a Tanácsköztársaság hívei elleni véres megtorló intézkedései bizonyítják. A fehérterror a Magyar Kommunista Pártot mély illegálisba kényszerítette.

Csehszlovákiában — melynek megalakulását óriási mértékben segítette a Nagy Októberi Szocialista Forradalom példája, a nemzetek önrendelkezési jogának gyakorlati megvalósulása — a munkásosztály 1920 decemberi veresége folytán szintén eldőlt a köztársaság jellegéért vívott harc. A csehszlovákiai munkásosztálynak még nem volt erős, harcokban edzett forradalmi pártja, amely a dolgozók osztályharcának élére állva a köztársaságot a nép államává tehetné volna. Csehszlovákia tehát ugyan kapitalista, de demokratikus köztársaságként indult el a fejlődés útján. S ez, az adott történelmi feltételek között nem lebecsülendő tény.

A polgári demokratikus állam, illetve köztársaság jellegéből természetszerűleg ered — főleg ha olyan nagyszámú munkásosztállyal és olyan demokratikus hagyományokkal rendelkezik, mint az iparilag fejlett Csehszlovákia —, hogy a demokratikus szabadságjogokat biztosítsa, köztük a forradalmi párt működésének legális lehetőségét is.

A csehszlovákiai — mindenek előtt a csehszlovákiai magyar forradalmárok politikai működését tehát ez a tény szabta meg a Magyar Tanácsköztársaság emléken kívül.

Vessünk csupán néhány pillantást arra, hogyan fogták fel sajátos helyzetüket a csehszlovákiai magyarok, akik a polgári történetírás jellemzése szerint „a forradalom hisztériájától terhelve, emberi és nemzeti erkölcsükben meggyalázva szakadtak el a nemzettől és a nemzet államától”. [2]

A csehszlovákiai magyarok haladó erői tisztán és világosan látták a különbséget a nemzet és állam fogalma között. Látták, hogy a nemzet történetében először alakult meg Magyarországon a dolgozók állama, a Magyar Tanácsköztársaság. Ez az

állam nemcsak a magyar dolgozó nép sorsproblémáinak alapvető megoldásához látott hozzá, de hozzásegítette a szlovák forradalmárokat is proletárállamuk, a Szlovák Tanácsköztársaság megalakításához. A Magyar Tanácsköztársaság a magyar nemzet történetében először biztosította az addig szociálisan és nemzetiségileg elnyomott szlovák népnek a sorsa további alakulását meghatározó szabad önrendelkezés jogát. Látták, hogy a két tanácsköztársaság védelmi harcaiban közösen vették ki részüket magyarok és szlovákok. Tudták azt is, hogy ennek az államnak a leverése a magyar és csehszlovák burzsoázia közös osztálykérdése és fegyveres harcának eredménye is volt.

A csehszlovákiai magyarság haladó erői tudatában voltak annak, hogy a munkásosztály végső céljának elérése szempontjából nem a kapitalista államok közötti határkérdés miatt támadt imperialista ellentét a döntő. Tudták, hogy a forradalmárok megkezdhetik, és meg kell kezdeniük politikai tevékenységüket a változott körülmények között is a kapitalista társadalom megdöntésére és a munkásosztály államának újból megteremtése céljából.

Ismerték a forradalmi mozgalom elméletének idevonatkozó részét is, mely szerint a proletariátus uralma szocialista nemzetek kialakulására vezet, felszámolja az egyik nemzetnek a másik nemzet általi kizsákmányolását s a nemzeti ellentéteket. [3]

Tudták, hogy a munkásosztály győzelme lerombolja nemcsak a nemzetek között sokszor mesterségesen táplált és tudatosan erősített szellemi határokat, de a kommunista társadalom építésének útján eltörli a dolgozók államai közötti országhatárokat is.

A csehszlovákiai magyar forradalmároknak nem voltak illúzióik a demokratikus köztársasággal szemben sem.

Surányi Lajos szociáldemokrata képviselő (a kommunista párt Csehszlovákiában csak 1921-ben alakult meg) első parlamenti felszólalásában, a csehszlovák képviselőház negyedik ülésén, 1920. június 8-án félreérthetetlenül leszögezi:

„A politikailag látszólag egyenlővé tett köztársasági emberek a valóságban két nemzetet alkotnak. Az egyik a nemzetiségi különbség nélkül kitenyészített burzsoák nemzete, a másik a különböző ruhákba bújó proletárok külsőleg egymástól elütő, csak a szegénységben és nyomorúságban egyező proletárok tömege.” [4]

A proletariátus nyomorát ecsetelve többek között megemlíti: „A lakásviszonyok borzasztóak. Kassán például a burzsoázia 0,8 arányban lakik egy nagy szobában, míg a proletárság — hivatalos kimutatás szerint — 10—12-ed magával szorong egy odúban. A kassai püspök 9 szobában lakik. (Egy hang a parlamentben: Vegyék el!) Majd elveszünk!” [5]

Surányi rámutat, hogy a köztársaságban a legnagyobb erőt a proletariátus képviseli, s hogy ennek az erőnek megfelelőképpen kell érvényesülnie. (Egy hang: a Kun rendszer szerint?) Önöktől függ!”

A burzsoázia — folytatja — irtózik a proletariátus diktatúrájától, mert osztályának megsemmisülését látja benne. A burzsoázia ebben az országban nem alkotó, sőt a legnagyobb része destruktív erő, amely a demokráciát csak szavakban hirdeti, de nem igyekszik annak gyakorlatban való érvényesítésére, ez pedig a reakció malmára hajtja a vizet. Igen jó érzékkel emelte ki, hogy a sok nemzetiségű Csehszlovák Köztársaság jövőjét csak az biztosíthatja, ha a köztársaság átalakul a szocializmus földjévé, mely egyedül képes mindazoknak az alapvető kérdéseknek a megoldására, amelyekről békés jövője függ. Rámutatott a nemzetiségi kérdés rendkívül nagy fontosságára is és leszögezte többek között, hogy a magyar kérdés megoldása nélkül a köztársaság területén sohasem lesz nyugalom. A szocializmus földjét azonban a proletariátus nemzetiségi különbségre való tekintet nélkül, fegyverrel a kezében

védéné meg a reakció fenyegető támadása ellen. „Önöknek választaniuk kell — mondta. — Ha ellenkezés nélkül segítik megvalósítani ezen a földön a szocializmust, akkor ez a föld az ellenséges támadás ellen a testileg és szellemileg felszabadított nép részéről törhetetlen védelemben részesül. Ha pedig nem értenék meg az idők szavát, és megakadályozni próbálnák a proletárság oly arányú gazdasági és szellemi érvényesülését, hogy az ne legyen közömbös a föld érintetlen fennmaradása iránt, akkor Önök az elkeseredettségében lázadó proletárság és az időket visszacsínálni akaró monarchisták kettős tüze között fognak elpusztulni.” [6]

Surányi a csehszlovákiai magyar burzsoáziát is leleplezte. „A magyar burzsoázia, bár a kereszt jegyében dolgozik, de egyedüli és legfőbb célja, hogy az újkor véreskezű hóhérváival, Horthy Miklóssal minél előbb kezét fogjon.” Ugyanakkor felhívta Magyarországot dolgozó népét, hogy „boldogulása érdekében mostani véres kormányát kergesse el és helyére olyan kormányt ültessen, amely az ország dolgozó népétől nyeri a jogforrást, s amely hivatva van a két ország gazdasági közeledésének és békéjének megteremtésére”. [7]

Csehszlovákia uralkodó osztálya nem nézte jó szemmel a magyar forradalmárok működését, mert a „bolsevista méreg” terjesztőit látta bennük. A Magyar Tanácsköztársaság kikiáltása után Szlovákia területén statáriumot hirdetett, s bebörtönözt mindenkit, akiről kiderült, hogy a Tanácsköztársasággal szimpatizál.

Még pánikusabb félelem töltötte el a magyar emigránsokkal szemben, akik a Tanácsköztársaság bukása után a csehszlovákiai munkásosztály segítségével a köztársaságban kerestek védelmet. A budapesti csehszlovák követség adatai szerint mintegy 30 000 volt a Magyar Tanácsköztársaság harcaiban aktívan részt vettek száma, akik Csehszlovákiában kerestek menedéket a fehérterror véres üldözése ellen. [8] A csehszlovák kormány elkövetett mindent, hogy ezek Csehszlovákiába jutását megakadályozza. Szigorú ellenőrzést rendelt el, majd a Vörös Hadsereg harcosait, a magyar emigránsokat börtönbe záratta, és fogságuk letelte után kiszolgáltatta őket az ellenforradalmi Magyarország hivatalos szerveinek, vagy lojalításra kényszerítette őket. Ennek ellenére több százan, a csehszlovákiai magyar burzsoá történetírás szerint: „az egész bukott marxista forradalom vezérkara és újságíró gárdája nyert menhelyet Csehszlovákiában, s szabad lehetőséget eszméik továbbterjesztéséhez. [9]

A Csehszlovák Köztársaságban lehetővé vált például Steiner Gábornak, hogy a Magyar Tanácsköztársaság leverése után visszatérhessen szülővárosába, Komáromba. A Tanácsköztársaság fennállása idején betöltött szerepéért Horthy-Magyarországon halálra ítélték. Csehszlovákiában a magyar nemzetiségű kommunista Steiner Gábor további politikai működéséhez viszonylag szabad lehetőséget kapott. Komáromban megalakította Csehszlovákia Kommunista Pártjának helyi szervezetét, majd később a párt parlamenti képviselője, szenátora és a párt V. Kongresszusán 1929-ben a CSKP KB-nak tagja lett. A munkásosztály, mindenekelőtt a Magyar Tanácsköztársaság forradalmi harcaiban szerzett gazdag tapasztalatával felvértezve a csehszlovákiai magyar dolgozó nép egyik legkiválóbb szervezőjévé és a CSKP egyik ideológiai legképzettebb vezető funkcionáriusává lett.

A csehszlovákiai magyar kommunisták és a magyar emigránsok gazdag tapasztalatai nagymértékben hozzájárultak az összszlovákiai munkásmozgalom megerősítéséhez.

Ezt mutatja a Csehszlovák Szociáldemokrata Párt marxista baloldalának l'uhochnai fenyőházi kongresszusa is, amely a CSKP megalakulásához vezető út első állomása volt. A kongresszuson, amelyen a küldöttek elfogadták a Kommunista Internacionálé 21 feltételét (egy kivételével) 88 szlovák, 15 német, 6 ukrán, 4 zsidó

küldött mellett 36 tagú magyar nemzetiségű delegáció képviselte Csehszlovákia osztályöntudatos dolgozóit. [10]

A CSKP 1921 májusi alakuló, majd októberi egyesítő kongresszusa után a magyar kommunisták e párt zászlaja alatt indultak harcba. A magyar kommunistáknál fel sem vetődött külön kommunisták párt alakításának gondolata, mint más nemzetiségeknél. A magyar kommunisták a Tanácsköztársaság hatása és gyakorlata alatt már világosan látták, hogy a forradalmi proletariátusnak nemzetiségi különbségre való tekintet nélkül közös célja van: a kapitalizmus megdöntése és a proletárdiktatúra megteremtése. A párt KB-ban ezért volt ott Bohumil Smeral cseh újságíró, Antonín Zápotocký cseh kőfaragó munkás, Marek Čulen szlovák paraszt, Karel Kreibich német újságíró mellett Nagy Gyula magyar munkás is.

Csehszlovákia Kommunista Pártjának is nagy utat kellett megtennie, hogy saját országa sajátos feltételei között megtalálja a csehszlovákiai proletariátus érdekeinek elméletileg és gyakorlatilag megfelelő utat.

A pártot súlyos szociáldemokrata csökevények terhelték. A CSKP I. rendes kongresszusán 1922-ben elfogadta a csehszlovák nemzetről szóló helytelen elméletet, amely a szlovák nemzet sajátosságát tagadta, s amellyel a cseh burzsoázia szlovákiai elnyomó uralmát leplezte. A munkásosztályra még hatott a kovácsinából tudóssá, köztársasági elnökké lett Masaryk demokratikus, humanus szelleme. Masaryk szavakban szocializmusról is beszélt — bár maga is eszköz volt a burzsoázia kezében. Megértést és áldozathozatalt követelt a munkásosztálytól a fiatal köztársaságért.

Az 1929–34-es gazdasági válság azonban szétszálalta az illúziókat. A válság minden terhével a dolgozó nép vállára nehezedett.

A bolsevizálódott CSKP, Klement Gottwalddal az élén már reálisan felmérte az adott helyzetet, keresve a gazdasági válságból kivezető utat. 1934 februárjában több nyelven megjelent brosúrájában 15 éves kapitalista uralom tapasztalata alapján világosan leszögezte: Egyedüli megoldás a tanács hatalom! [11]

Miután vázolja a tanács hatalom programját, többek között rámutat arra, hogy: A tanács hatalom szabaddá teszi a nemzeteket.

A kapitalista Csehszlovákiában minden nem cseh nemzetiséget kíméletlen elnyomásban részesít a cseh burzsoázia. S magát a cseh népet felhasználva a többi nemzetek elnyomására, szintén rabságban tartja.

A cseh burzsoázia külpolitikája imperialista hódításra, terjeszkedésre lévén beállítva, kikerülhetetlenül új imperialista háborúhoz vezet, melyben a dolgozó tömegeknek kell véreznük a tőke érdekeiért. A tanács hatalom a kommunisták vezetésével véget vet a burzsoázia imperialista politikájának, szabadságot ad azoknak a nemzeteknek, amelyek ma még a cseh burzsoázia járma alatt nyögnek.

A tanács hatalom a dolgozók eljövendő hazája földjének minden arasznyi területén kemény szívóssággal fog őröködni, s ezért a szovjet haza fegyveres felkészültségét magas fokra fogja fejleszteni. Németország, Magyarország, Ausztria, Románia, Lengyelország proletariátusával egyetértésben véget vet a tanács hatalom imperialista háborúknak Közép-Európában s egyben biztosítja az állandó békét.

„Ugyanezért a programért, ugyanezekért a célokért harcolnak a Kommunista Internacionálé vezetésével a kommunisták Németországban, Lengyelországban, Ausztriában, Magyarországon, Romániában. Ez az a program, az a cél, amelynek ki harcolására hív fel benneteket csehszlovákiai munkások és földművesek, a kommunisták csehszlovákiai pártja. Csak így tudtok megszabadulni a nyomortól, az éhségtől, a fasiszta rabszolgaság korbácsától s az imperialista háború borzalmaitól: Csak így tudtok szabad életet biztosítani magatoknak s gyermekeitek számára boldog jövőt, mert más megoldás nincs.”

A Kommunista Ifjúsági Szövetség valamint a Vörös Szervezetek Ifjúsága ugyan-csak 1934-ben kiadott röplapja a „Magyar, német, szlovák, ukrainai munkanélküli ifjúmunkások, alkalmazottak, intellektuellerk, kiscgázdák, szociáldemokrata és nemzeti szocialista társaink”-hoz szól. [12]

„A proletárdiktatúra, a munkás- és parasztszovjet állama biztosít nektek jobb jövőt ...

A munkások és parasztok ereje Csehszlovákiában is kisajátítja az üzemeket, bankokat, közlekedési eszközöket, nagykereskedéseket és nagybirtokokat, és kollektív tulajdonná teszi ... Megnyílnak az üzemek kapui és az irodák 300 000 munkanélküli ifjú előtt.

Kikergetjük az urakat palotáikból és villáikból, és elhelyezzük benne a hontalan ifjúságot. Kisajátítjuk az összes készleteket, és elosztjuk az éhezők között. Megszűnik a nemzeti elnyomás, és megteremtjük a magyar, német, szlovák és ukrán dolgozó ifjúság önrendelkezési jogát az elszakadásig. A műveltség és kultúra nem marad a kiváltságos osztály privilégiuma. Mindenki tulajdonává válik. Az iskolák és egyetemek kapui megnyílnak a munkások előtt. Mindenki azzá válhat, amihez legtöbb hajlama, kedve van ...

Lépjetek a proletárdiktatúra harcos soraiba. Döntések meg fegyveres felkelés által, proletár revolúció által a burzsoázia hatalmát! Éljen a proletárdiktatúra!”

Csehszlovákia Kommunista Pártja a Magyar Tanácsköztársaság 15. évfordulójára a csehszlovákiai magyar dolgozókat külön röplapon is emlékeztette:

„Szlovenszko magyar dolgozó népéhez! ... Emlékezzetek!” [13]

Március 21-én 15 éve, hogy a magyarországi proletariátus a Kommunisták Magyarországi Pártjának vezetése alatt megdöntötte a burzsoázia uralmát és kezébe vette a hatalmat. Megteremtette az első Szovjetmagyarországot.

Lássuk csak mit adott a Tanácsköztársaság a dolgozó népnek és mit adhatott volna, ha sikerült volna fenntartania hatalmát. És mit adott a dolgozó népnek a szociáldemokrata vezetőktől támogatott burzsoá demokrácia?

A proletariátus uralma elvette a gyárosoktól a gyárakat, a bányabáróktól bányáikat, a földbirtokosoktól a földeket, lefoglalta a bankokat és azokat a nép tulajdonába adta. Eltörölte a kiváltságos osztály előjogait, felszabadította a nőt és egyenjogúvá tette a férfival. A magyar és egyéb nemzetiségű urak által elnyomott nemzetségeket felszabadította a nemzetiségi elnyomás alól. Betelepítette a burzsoá palotákba a munkáscsaládokat, eltörölte a szegénygazdák bank- és adótartozásait, és megkezdte a szocializmus, az osztálymentes kommunista társadalom építését.

Ha a szociáldemokrata vezetők aljas árulása nem történt volna meg, akkor a középeurópai proletariátus az orosz és magyar proletariátus útjára lépett volna, és akkor ma nem az éhség és fasizmus sújtaná a dolgozó népet, hanem mint a Szovjetunióban, építenénk a szocializmust, amely jólétet ad a dolgozó népnek — olvassuk a röplapon.

A szociáldemokrata vezetők árulása következtében leverték a magyar proletariátus szovjethatalmát, ami után a Horthy-brigantik aljas gyilkos bosszúja következett, és ma Magyarországon a jólét helyett iszonyú éhségben és elnyomatásban él a dolgozó nép. A munkások legjobbjait legyilkolták, börtönbe vetették. Súlyos terheket vetettek a szegény parasztságra, amely pusztulásra van ítélve. A munkásság kizsákmányolása megnövekedett.

A szociáldemokrata vezetők támogatásával a burzsoázia megtartotta a hatalmát Csehszlovákiában és más kapitalista országokban is. Azt hazudták a dolgozó népnek, hogy békésen, a demokrácián keresztül, fokozatos fejlődés útján belenövünk a szocializmusba. Azt hazudták, hogy a demokrácia jogot ad a dolgozó népnek, fel-

szabadulást a szociális és nemzetiségi elnyomás alól. És mit látunk a 15 éves demokratikus „fejlődésből”? Fokozatosan belenövünk a fasizmusba. A dolgozóknak kenyér helyett munkanélküliséget, éhséget, kiszáradásnak, kisiparosoknak magas adókat és uzsorakamatokat, jog helyett csendőri-rendőri terrort, a munkásmozgalom üldözését, szlovák és magyar dolgozó nép nemzetiségi elnyomatását a cseh úri uralom által, újabb háborús előkészületeket.

A szociáldemokrata taktika, a „békés belenövés” ezt hozta a dolgozóknak. De a cseh, magyar és szlovák uraknak jólétet.

Az első dicső Szovjetmagyarország 15. évfordulóján emlékezzetek és tanuljatok ...

A kommunista párt, Lenin pártja mutatja az egyedüli világos utat az éhségből, a fasizmusból a kapitalista pokolból: A proletárforradalom, a szovjethatalom útja ez ...

Csak a szovjethatalom, a proletariátus diktatúrája, a kommunista párt vezetése alatt fogja megszüntetni a munkanélküliséget, a kizsákmányolást a tőkés által, az éhséget, a nemzetiségi elnyomást, a magyar dolgozók felszabadulását a cseh úri uralom alól.

Hangozzék fel a jelszó március 21-én:

Éljen az első dicső magyarországi proletárforradalom.

Éljen a második Szovjetmagyarország.

Éljen a szlovenszkói magyar nép szabadságharca.

Éljen a szovjethatalom.

Le a fasiszta diktatúrával — Éljen a proletariátus diktatúrája.

A Magyar Tanácsköztársaság emléke így élet; Csehszlovákia Kommunista Pártja így állított emléket a Magyar Tanácsköztársaságnak, így ápolta hagyományát a csehszlovákiai munkásosztály körében.

JEGYZETEK

- [1] Horthy nyilatkozata a „Chicago Tribune” munkatársának. Idézi a Nemzeti Újság 1920. február 26-i száma. Vö. még: A klerikális reakció a Horthy-fasizmus támasza, Budapest, 1953. 125.
- [2] A felvidéki magyarság húsz éve 1918—1938. Szerkesztette a Magyar Statisztikai Társaság Államtudományi Intézete, Budapest. 1938. 9.
- [3] „Amilyen mértékben megszűnik az egyik egyén kizsákmányolása a másik által, olyan mértékben szűnik meg az egyik nemzet kizsákmányolása a másik által... A nemzetben belüli osztályellentéttel együtt a nemzetek egymással szembeni ellenséges magatartása is eltűnik.” Marx—Engels: A Kommunista Kiáltvány, Budapest, 1948. 36—7.
- [4] A Csehszlovák Köztársaság Nemzetgyűlése 1920. június 8-i negyedik ülésének jegyzőkönyve, 83—4. (4 schôdzka poslaneckej snemovne N. Z. R. Č. dňa 8. juna 1920. Stenografické zprávy.)
- [5] Uo.
- [6] Uo.
- [7] Uo.
- [8] BOROS FERENC, Kvzt'ahom maďarskej komunistickej emigrácie a ceskoslovenskej marxistickej lavice. Historicky časopis č. 4. r. 1959. 523—4.
- [9] Magyarok Csehszlovákiában 1918—1938. Szerkesztette: BORSODY ISTVÁN. Budapest, 1938. 62.
- [10] GOSIOROVSKY MILOS, Prispevokk dejinám slovenského robotníckého hnutia. Bratislava 1951. 135.
- [11] Kiadta: A Kommunisták Csehszlovákiai Pártja (A Kommunista Internacionálé szekciója.) Járási Levéltár, Komárno. (Okresny archiv v Komárne č. 455/1934 prez.)
- [12] Okresny archiv v Komárne č. 474/1934 prez.
- [13] Uo.

ПАМЯТЬ ПЕРВОЙ ВЕНГЕРСКОЙ СОВЕТСКОЙ РЕСПУБЛИКИ СРЕДИ РАБОЧЕГО КЛАССА ЧЕХОСЛОВАКИИ

Д. Чизмадия

Провозглашение Венгерской Советской Республики было победой рабочих и прогрессивных сил. Власть её свергли, но память жила дальше не только среди сознательных рабочих Венгрии, но и в Чехословакии.

Её пример доказал, что революционная теория может превратиться в революционную практику и в Центральной Европе.

Рабочий класс Чехословакии и в рамках буржуазной демократии черпал силу из примера Венгерской Советской Республики. Благодаря рабочему классу Чехословацкой Республики, активные борцы Венгерской Советской Республики массами могли спастись от белого террора в Чехословакии.

Коммунистическая Партия Чехословакии, преодолевая недостатки начального периода, большевизировалась. Обращаясь по случаю 15. годовщины Венгерской Советской Республики к рабочему классу, крестьянам, интеллигенции и молодёжи Республики, она ясно подчеркнула: „Единственное решение — Советская власть!“

ERINNERUNGEN AN DIE UNGARISCHE RÄTEREPUBLIK IN DER ARBEITERKLASSE DER TSCHECOSLOWAKEI

von D. Csizmadia (Nitra)

Die Machtergreifung der Ungarischen Räterepublik war ein Sieg des arbeitenden Volkes und der fortschrittlichen Kräfte. Ihre Macht wurde gestürzt, doch in der Erinnerung lebte sie fort, nicht nur unter den ungarischen Arbeitern, sondern auch im Kreise der klassenbewussten tschechoslowakischen Arbeiterschaft. Ihr Beispiel hat gezeigt, dass die revolutionäre Theorie auch in Mitteleuropa in revolutionäre Praxis umgesetzt werden kann.

Die Arbeiterklasse der Tschechoslowakei konnte auch im Rahmen der bürgerlichen Demokratie aus dem Beispiel der Ungarischen Räterepublik Kraft schöpfen. Es ist ein Verdienst der Arbeiterklasse der Tschechoslowakischen Republik, dass die aktiven Kämpfer der Ungarischen Räterepublik vor den Verfolgungen des weissen Terrors massenhaft in der Tschechoslowakei Zuflucht finden konnten.

Die Kommunistische Partei der Tschechoslowakei überwand die Anfangsschwierigkeiten und bolschewisierte sich. Gelegentlich des 15. Jahrestages der Ungarischen Räterepublik stellte sie in ihrer Erklärung an die Arbeiterklasse, die Bauernschaft, die Intelligenz und die Jugend der Republik mit klaren Worten fest: „Die einzige Lösung ist die Rätemacht!“